

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА

5 март 1986 година *

По дело 69/85

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО, от Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Германия), по спора, висящ пред този съд между

Wünsche Handelsgesellschaft GmbH & Co., със седалище в Hamburg (Германия),

и

Федерална република Германия, за която се явява Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft (Федерална служба по храненето и управлението на горите), Frankfurt am Main,

относно действителността на Решение на Съда от 12 април 1984 г. и относно действителността на член 1 от Регламент № 3429/80 за приемане на защитни мерки приложими към вноса на консервирани гъби,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Mackenzie Stuart, председател, г-н U. Everling, г-н K. Bahlmann и г-н R. Joliet, председатели на състав, г-н G. Bosco, г-н T. Koopmans, г-н O. Due, г-н Y. Galmot, г-н C. Kakouris, г-н T. F. O'Higgins и г-н F. Schockweiler, съдии,

генерален адвокат: г-н G. F. Mancini,

секретар: г-н P. Heim,

след като изслуша становищата на генералния адвокат,

постанови настоящото

Определение

1. С Определение от 21 февруари 1985 г., постъпило в Съда на 15 март 1985 г., Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Административен съд Франкфурт на Майн), е поставил на Съда редица преюдициални въпроси, на основание член 177 от Договора за ЕИО, относно действителността на Решение на Съда от 12 април 1984 г. (по дело Wünsche Handelsgesellschaft/Федерална република Германия, 345/82, Recueil, стр. 1995) и действителността на член 1 от Регламент № 3429/80 на Комисията от 29 декември 1980 г. за приемане на защитни мерки приложими към вноса на консервирани гъби (ОВ L 358, стр. 66).

* Език на производството: немски.

2. Въпросите са били повдигнати в рамките на същия спор, между същите страни, като тези са в основата на преюдициалното производство, в отговор на което е било издадено посоченото по-горе Решение на 12 април 1984 г.

3. Според член 1 от Регламент № 3429/80 на Комисията, всяко пускане в свободно обращение в Общността на консервирани гъби, попадащи под подпозиция „20.02 А” от Общата митническа тарифа и надвишаващи количествата, предвидени в този регламент, е подлежало през периода 1 януари - 31 март 1981 г., на облагане с допълнителна сума от 175 ECU за 100 kg нето, като „защитна мярка”.

4. Главното производство първоначално е било образувано, понеже Wünsche не е било освободено от плащането на тези допълнителни налози, както то е поискало, и понеже компетентния национален орган се е позовал на посочения по-горе Регламент № 3429/80 като основание за неговото решение.

5. Verwaltungsgericht Frankfurt am Main, пред който е било заведено делото, е изразил съмнение относно действителността на член 1 от Регламента, на основание на това, че:

а) Wünsche е представило официална статистика като доказателство за това, че условието, което основните регламенти на Съвета са определили за приемане от Комисията на защитни мерки, а именно, че би следвало да е налице сериозна заплаха от смущения на пазара на консервирани гъби, не е било спазено. Поради това националният съд е поискал от Съда на ЕО да установи, дали това условие е било изпълнено или да даде други насоки по въпроса; и

б) Комисията не е била оправомощена да приеме защитни мерки, различни от тези, предвидени в Регламент № 521/77 на Съвета от 14 март 1977 г. (ОВ L 73, стр. 28), който според националния съд ги посочва изчерпателно.

6. В посоченото по-горе Решение от 12 април 1984 г., Съдът е постановил, както следва:

„Разглеждането на поставения от Verwaltungsgericht Frankfurt am Main въпрос не разкрива такива елементи, които биха могли да се отразят на действителността на Регламент № 3429/80 на Комисията”

7. От представените пред Съда на ЕО документи е видно, че Verwaltungsgericht Frankfurt am Main, е поискал Wünsche да представи своето становище по решението. Wünsche е застанал на становище, че то е било опорочено от сериозни нарушения на закона, и че тези нарушения са го лишили от каквато и да е законна сила.

8. При тези обстоятелства Verwaltungsgericht Frankfurt am Main е решил да спре производството отново и да отнесе до Съда на ЕО следните преюдициални въпроси:

„1) Дали Решението на Съда на Европейските общности (първи състав) от 12 април 1984 г. по дело 345/82, нарушава общите принципи на правото на Общността, по-специално, принципа за правото на страните да бъдат изслушани, или принципа на разграничаване на областите на компетентност (Grundsatz des gesetzlichen Richters), доколкото:

а) аргументите на ищеца, по отношение на оспорването на точността на използваната от Комисията статистика, не са били оценени и, по-специално, не са били събрани доказателства; и

б) Съдът на ЕО е предприел проверка по фактическите обстоятелства, което е задача на препращащата юрисдикция?

Ако отговорът на първия въпрос е отрицателен:

2) Дали посоченото решение на Съда следва да се тълкува в смисъл, че член 14, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 516/77 на Съвета от 14 март 1977 относно общата организация на пазара на продукти, получени от обработка на плодове и зеленчуци (ОВ L 73, 21.3.1977 г.):

а) предоставя свобода на Комисията, с цел определяне дали е налице смущение на пазара, не само да оценява статистическите данни, но и да решава относно истинността им;

или

б) предполага, че официалната статистика, предоставена на Комисията от компетентните правителствени агенции в държавите-членки за целите на наблюдението на състоянието на пазара и приемането, когато това е уместно, на защитни мерки, не подлежи на съдебен контрол?

Ако отговорът на втория въпрос е положителен:

3) Дали член 14, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 516/77 г., както се тълкува в Решението от 12 април 1984 г., е нищожен на основание на това, че той противоречи на по-висши принципи на правото на Общността, по-специално, на принципа, че администрацията се подчинява на закона (вж. въпрос 2, буква а)) или на принципа, че лицата имат право на цялостна правна защита (вж. въпрос 2, буква б))?

Ако отговорът на първия или на третия въпрос е положителен:

4) Дали препращащата юрисдикция е обвързана, чрез решение на Съда на ЕО, на основание на член 177 от Договора за създаване на Европейска икономическа общност, по същото главно производство, дори когато това решение е произнесено в нарушение на правото на изслушване на страните или правото на разграничаване на областите на компетентност, или почива върху правно основание, което е недействително?

Ако отговорът на четвъртия въпрос е отрицателен:

5) Дали член 1 от Регламент (ЕИО) № 3429/80 на Комисията от 29 декември 1980 г. за приемане на защитни мерки приложими към вноса на консервирани гъби (ОВ L 358, 31.12.1980 г.) е действителен?"

9. От текста на препращащото определение, изрично се вижда, че: с въпроси 1 - 3 националният съд пита Съда на Европейските общности, дали решението на последния

от 12 април 1984 г. е недействително; че с въпрос 4 той пита Съда на ЕО, дали, ако това е така, въпреки всичко решението обвързва националния съд; и на последно място, той повторно пита Съда на ЕО, дали член 1 от посочения по-горе Регламент № 3429/80 на Комисията е действителен.

По първите три въпроса

10. Предметът на първите три въпроса налага да се разгледа, дали отговора на преюдициално запитване даден от Съда на Европейските общности попада в категорията актове на институции на Общността, чиято действителност може да бъде оценявана в производство на основание член 177, и дали Съдът е компетентен да се произнася по посочените по-горе въпроси.

11. Компетентността на Съда по този въпрос трябва да бъде оценена с оглед на всички разпоредби на член 177 от Договора за ЕИО и на начина, по който този член разпределя компетентността между националните съдилища или трибунали и Съдът на Европейските общности.

12. Както Съдът вече е посочил, целта на съдебното сътрудничество между националните съдилища и Съда на Европейските общности по член 177 има за цел да осигури прилагането на правото на Общността по единен начин на територията на държавите-членки (Решение от 1 декември 1965 г. по дело *Schwarze/Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel*, 16/65, *Recueil*, стр. 877).

13. Следователно, решение, с което Съдът дава отговор на преюдициално запитване относно тълкуването или действителността на акт на институция на Общността окончателно решава въпроса или въпросите за правото на Общността, и е задължително за целите на решението националния съд да се постанови по главното производство.

14. Следва да бъде отбелязано по-нататък, че членове 38 - 41 от Протокола за статута на Съда на Европейските общности изброява изчерпателно наличните изключителни процедури за преглед с цел оспорване силата на решенията на Съда; независимо от това, тъй като не са налице страни по производства, по които Съдът дава отговор на преюдициално запитване, посочените по-горе членове не се прилагат към такова решение.

15. Независимо от това, силата на решение, постановено по преюдициално запитване не забранява на националния съд, до когото то е адресирано, да прецени правилно, че е необходимо допълнително сезиране на Съда на Европейските общности преди постановяване на решение по главното производство. Според постоянната съдебна практика, такава процедура може да бъде оправдана, когато националният съд среща затруднения с разбирането или прилагането на решението, когато той отнася нов правен въпрос, или когато той представя пред Съда нови съображения, които биха могли да мотивират Съда да даде различен отговор на зададения по-рано въпрос. Въпреки това не е допустимо това право да се използва за отнасяне на допълнителни въпроси до Съда, представляващи оспорване на действителността на издадено по-рано решение, тъй като това би поставило под въпрос разпределянето на компетентността между националните съдилища и Съда на Европейските общности съгласно член 177 от Договора.

16. От изложените по-горе съображения следва, че решение на Съда на ЕО по преюдициално запитване не спада към актовете на институциите на Общността, чиято действителност е открита за преюдициално производство по член 177, и следователно Съдът не е компетентен да се произнесе по първите три повдигнати въпроса.

По четвърти и пети въпрос

17. Тъй като четвъртият въпрос е повдигнат във връзка с постановяване от страна на Съда, че посоченото по-горе Решение от 12 април 1984 г. е недействително, не е необходимо Съдът да се произнася по него.

18. С петия си въпрос *Verwaltungsgericht Frankfurt am Main*, единствено отнася повторно до Съда въпроса относно действителността на член 1 от Регламент № 3429/80 г., който е бил предмет на посоченото по-горе Решение от 12 април 1984 г., без да представи каквито и да е оценки – особено по отношение на статистическите данни – които не са били разгледани от Съда на предходна инстанция. Следователно и на петия въпрос не е необходимо да се дава отговор.

19. Според член 92, параграф 2 от Процедурния правилник, Съдът може по всяко време на делото служебно да прецени дали не е налице непреодолима пречка за разглеждането на делото, и той реши да постанови решението си без устната фаза на производството, в съответствие с член 91, параграфи 3 и 4 от Процедурния правилник.

По съдебните разноски

20. Разноските направени от Съвета и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, повдигнати пред него от *Verwaltungsgericht Frankfurt am Main*, с Определение от 21 февруари 1985 г., реши:

- 1) Съдът не е компетентен да се произнася по първите три въпроса.**
- 2) Не е необходимо да се произнася по четвъртият и по петия въпрос.**

Съставено в Люксембург на 5 март 1986 година.

Подписи